

Autor: Karel Kaiser

Čtyři české Gripeny, které představují nadzvukovou páteř letectva Armády České republiky (leteckých sil, které by se daly počítat v řádu několika vrtulníkových, dopravních a stíhacích letek dohromady), odletěly dle vyjádření Generálního štábu na „v historii první zahraniční misi vojenského letectva České republiky“. Jejich úkolem bude chránit vzdušný prostor Pobaltí. Před kým? Očekává snad NATO mimozemský útok zpoza polárního kruhu, či kobercový nálet ruského letectva na Východní Evropu?

Odcházející ministryně Vlasta Parkanová opouští svůj úřad v podobném duchu, v jakém s velkou pompou „dobry den, radare“ do křesla resortu obrany usedala. Humor, snaha aktivisticky vyniknout, odezva v podobě nechápavého kroucení hlavou a stud za vlastní politickou reprezentaci. Snad se ještě nabízí také teorie, že Gripeny budou chránit Pobaltí před prasečí chřipkou (rusky se chřipka řekne „Grip“), každopádně Parkanové odchod už nikoho nenechává na pochybách, kam je vysláním čtyř Gripenů do Pobaltí mířeno. Žádné skrývačky za nepovedené covery bolševických odrhovaček, navlečených do hvězd a pruhů, ale jasný signál „východnímu démonovi“ – dejte si na nás pozor, plány byzantinců zhatí čeští piloti nadzvukoví.

To je v době, kdy se Evropská unie snaží vyjednávat s Ruskem novou podobu vzájemných vztahů opravdu taktický a vhodný krok. Lidé v Pobaltí jistě trápí mnoho věcí, těžko si však představit, že by jejich problémy vyřešily čtyři těžké stíhačky. Ale to už koneckonců je takovým pravidlem porevoluční české zahraničně-vojenské politiky: účastnit se nesmyslných kampaní, zbytečně krváčet za podivné zájmy úzkých zájmových skupin a velkoryse odmítat vyslat pomoc tam, kde je potřeba.

Nezbývá, než se znovu zamyslet, pod vlivem doznívajících oslav 60 let od založení NATO, nad současným smyslem Severoatlantické aliance. Mnohé evropské země si až příliš zvykly na americký obranný deštník a zredukovaly své armády na nepočetné kapesní jednotky, které nejsou schopné bránit své státy, ale je možné je využívat na různé specifické úkoly a zásahy mimo hranice vlastních zemí. Z NATO se tak stává armáda pod velením globalistů a jednotlivé „národní armády“ plní úlohu speciálních jednotek – ano a Armáda České Republiky funguje jako protichemická jednotka a „severské letectvo“ zároveň.

Chceme, aby naše armáda fungovala jako jednotka podřízená globálnímu velení a místo zabezpečování České republiky mrhala prostředky a životy v eschatologických zahraničních misích? Pokud ne, tak jaká je alternativa? Jak udělat z armády opět armádu „národní“? Lze se vrátit zpět a znovuzavést prezenční vojenskou službu? Jistě ne, ale co se zamyslet nad příklady zemí jako je Taiwan, Švýcarsko, nebo Švédsko. Čili malé poloprofesionální armády, jejíž záložníci netráví rok buzerací v kasárnách, ale prodělají krátký intenzivní výcvik a v určitých cyklech se účastní pravidelných cvičení? Jsem toho názoru, že se jedná o velmi ideální podobu armády, vhodnou právě pro středoevropské země, jako je Česká republika.